Фіалка на лужку росла,
Незнана і проста була,
Цвіла собі фіалка.
Пастушка мимо йшла з ліска,
Була легенька і стрункa.
Он як, он як,
Співала на лужку.

"Якби мені хоч на часок
Стать кращою серед квіток,—
Так марила фіалка,—
Тоді зірве мене вона,
Притисне к серцю, чарівна,
Хоч на часок,
Хоч би на мить яку!"

Та, леле, дівчина іде,
Не бачить, що вона росте.
Розтоптана фіалка.
Вона смерть радо прийняла.
"Нехай я вмру, та смерть прийшла
Край ніг, край ніг,
Край ніг твоїх".